

Tècniques artístiques i materialitat

1.- L'escultura és l'art de modelar, tallar o esculpir. Es realitza amb tot tipus de materials que l'artista o promotor consideren convenients, com la pedra, la fusta, o el fang. A través d'aquest gènere artístic s'aconsegueix una figura real o imaginària exempta (o de bult rodó), o en relleu (que pot ser enfonsat, de baix relleu, mig relleu o alt relleu).

Existeixen diverses tècniques. Pots associar el seu nom amb la definició corresponent?

TALLA

O buidatge. Se separa un motlle on es vessa metall escalfat fins a l'estat líquid. Quan es refreda el metall es trenca el motlle i queda a la vista l'obra.

FOSA

S'adapta o modifica un metall escalfat a altes temperatures fins que s'aconsegueix la forma que es desitja.

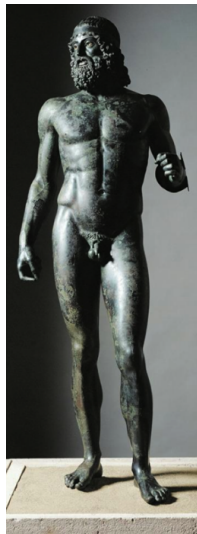
MODELATGE

Es treu material a través de la utilització de les eines necessàries. S'aplica fonamentalment a la pedra, la fusta i l'ivori.

FORJA

S'afegeix material que es pot manipular (mal·leabilitat). Se sol utilitzar amb materials com la cera, el fang, l'estucat, o l'escaiola, per exemple.

2.- D'aquestes tècniques, pots dir quina s'ha emprat en aquestes escultures? Saps quines obres són? Coneixes els seus autors? I la seva cronologia aproximada?

3.- La producció artística de Claus Sluter es considera un veritable punt d'inflexió en el transcurs de l'escultura europea. Observa aquestes dues obres que són properes en el temps (no en l'espai). La primera és Sant Eloi i està atribuïda a Jordi de Déu, actiu a Catalunya cap el 1363-1418. La segona és la Madonna de Krumau, d'autor desconegut de cap el 1400.

Fes una primera comparació genèrica observant similituds i diferències. Quina creus que és més propera a l'obra de Sluter? Per què?

4.- Una de les característiques més sorprenents del Pou de Moisès és la conservació de policromia que, com sabeu, no és igual en tots els profetes. La percepció medieval dels colors era diferent a la que tenim avui i, sovint, realitzaven connexions entre el color, la bellesa i la llum. Entre les funcions atribuïdes al color destaca la didàctico-religiosa (colors diferents segons el moment litúrgic de l'any, per exemple), la iconogràfica i identificativa (colors adequats a determinats personatges o escenes bíbliques) i, finalment, la funció estètica (els colors relacionats amb la bellesa i la llum).

No obstant això, hi hagueren autoritats eclesiàstiques que anaren en contra de la sumptuositat que desplegaven aquestes imatges acolorides. Bernat de Claravall (1090-1153) va ser un dels seus màxims representants. Llegeix aquest fragment i comenta'l:

“se muestra la bellísima forma de un Santo o una Santa y creen que es más bella por estar decorada en más colores. Corren los hombres a besarla, se les invita a hacer donativos, y más la admiran por su belleza que la adoran por su santidad. ¿Qué piensas que se busca en todo esto? ¿La compunción de los arrepentidos o la admiración de los espectadores? ¡Oh, vanidad de vanidades, però no más vana que insensata!”